

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 02022

HEYM

Lipe Reznik

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

Бібліографічний опис та шифри для бібліотечних каталогів на цю книгу вміщені в „Літописі Українського Друку“ та „Картковому Репертуарі“ Української Книжкової Палати

Укрголовліт № 2909. 30/XI 1928.

Зам. № 638.

2000 прим.

ה' י"א

זון איז היינט אופגעגאן פארן פאָרגיין,
איז טונקל פארקויקלט אַ טונקעלער טאָג.
אין פאַרנאַכטיקן גאַלד איך בין איינער אַליין,
אין צעגאַסענעם גאַלד — אַ דערטרונקענער טאָג.

מיט פלויט און מיט גאַרטן פאַרוואַגלט אין פעלד.
איז אַלעמענס פעלד, און ס'איז קיינער ניטאָ.
און דער, וואָס האָט סלופעס אָף וועגן צעשטעלט,
האַט צעשטעלט, און אַוועק מיטן וועג, און ניטאָ.

פאַרנאַכט ווערט פאַרלאָשן אין פאַרביקער פרייד.
זאָל געבענטשט זיין דיין קומען אין אלעמענס פעלד.
מיט יונגן דערשרעק און מיט יונגן זיין גרייט
מירן ביידע זיך קוטען אין ליכטיקער קעלט.

אזוי ווי פֿאַרטאָג אָפֿן יאָם,
אָף לִיכטיקע וואַסערן - שײַן,
אינדערשטיל, אינדערווייט,
ווי פֿאַרטאָג אָף נײַע געפונענע ברעגן, —
אזוי איז מײַן טראַכטן פֿון דיר,
אינדערשטיל, אזוי ווייט,
אזוי זינגענדיק איינער אליין
אין בלויע צעהוידעטע שטרעקעס.

אז ס'מאַכט זיך די ווייט איז אין גאַלד,
איז אין גאַלדענע פֿאַסן דער יאָם, —
איז מײַן בענקען נאָך דיר,
ווי נאָך בלויעכע רויכן
אָף ערגעץ אַ טונקעלן ברעג, —
ווי אין אָפֿענע יאַמען דאָס בענקען נאָך דיר
און נאָך טונקעלן לאַנד.

און ס'מאַכט זיך אַמאָל,
אז די שְׂקִיעַ איז קאַלט.
אין פֿאַרוואַלקנטער ווייט, אָף פֿאַרוואַלקנטן יאָם, —
אזא גלעזערנע שײַן, אזא זילבערנער זײַם, —
איז מײַן וואַרטן אָף דיר,
ווי מען וואַרט אָף פֿאַרטאָג.

און ס'שלאָגט זיך דער יאַם,
און פאַרלויפט און לויפט אָפּ פונם ברעג, —
און ס'שלאָגט זיך מיין פיין
און מיין וואַרטן
אין זילבערנעם שוים.

1925

אן איך וואַרט, און איך וואַרט, און איך ווייס,
אז אין שטאָט און אָף וועגן צום שטאָט
איז מען דאָ,
איז מען דאָ ביז פאַרנאַכט, —
און מען זוכט אין אַ פענצטער מיין שייַן.

איך בין איינער אַליין און איך וואַרט,
און איך זאָג:
— מיין שוועל איז אַ טונקעלער הונט באַ מיין טיר
אָף באַנאַכט,
און מיין נאַכט איז מיין פּיין.

אין זון, און אין שייַן, און אין ליכט
איז מיר מאַרגן מיין טאָג.

און איך זינג, און מען זינגט מייע טעג.
און באַנאַכט, אז איך וואַרט, איז מיין פּיין,
איז מיין זילבערנע פּיין
איבער שטאָט און אָף וועגן צום שטאָט —
אַ צעשטערנטער זילבערנער וועג.

מיין הויף איז פון שטיין און פון גלאָז און איז שמאַל,
מיין הויף איז דער שענסטער און שמאַלסטער אין שטאָט.
מיין פענצטער — אַ פענצטער אין מיטלסטן שטאַק,
און מיין שאַכנס אנטקעגן — אַ גלעזערנער סאַד.

מיין שאַכן איז היינט אינדערליכטיק אַליין,
און איך — אינדערפינצטער, מיין פענצטער איז בלינד.
איך לאַך, וואָס מיין שאַכן איז אַליין אינדערהיים,
און ער וואַרט, און אים דאַכט זיך, אַז עמעצער קומט.

איך לאַך און ער זעט ניט, — איך זע, און ער — ניט,
מיין פענצטער איז בלינד — און מיין שאַכנס אין שוין.
מיר ביידע אַליין אין אַ הויף אינדערמיט —
איך ווייס, און ער ווייסט ניט, וואָס מאַרגן וועט זיין.

מיין הויף איז אַ שמאַלער — פון שטיין און פון גלאָז,
מיין הויף איז ביז טאַג אינדערפינצטער פאַרשפּאַרט.
אין ביידע זייט הויף איז אין טומל די גאס,
און אין ביידע זייט גאס — אַ צערודערטער מאַרק.

טאָסנעס, אופגעווירעטע אין בויגעוודיקער הויך!
כ'וועל זיך שווענקען היינט
מיט אייער הוילן לייב
אין אָנגעגאַסענע געפעסן שקיע.
אף אייערע צעשטרעקטע דאַרע צווייגן - שטעקלעך
כ'וועל לעוואָנע - פעדימער פארציען,
און צופאַלן דערנאָך
צו אייער הוילן לייב,
און פיבערן
אין אופשטייגן פון אָונטיקן בלויען רויך.

כ'וועל אָנגלאָזן מיט בלייכן גלאָז
די צווישן - צווייגן
פונם וואַלדס פארטרוימטע ווייטע ווענט,
און איינוואַקסן באַגלייך מיט אייך
אין גליווערדיקן שטיין
און קוקן גלאַט אַזוי,
מיט קאָפּ פאַרוואַרפענעם אַרוף,
אין אַלע הויכע ערגעצן געווענדט.

* * *

ווען רויט וועט זיין בלוט,
וואָס מ'האט ניט פאַרדעקט,
וועל איך זילבערנעם רוט
אינם ברודיקן פלעק,
אין סאמע דערמיט —
אופשטעלן זילבערנעם רוט.

דעם זילבער וועט שלייפן און שלייפן די זון,
און געשליפענער זילבער וועט שפיגלדיק גרייט
אָפשיינען, אפגלאַנץ פון בלוטיקער רויט.

כ'וועל טונקען אין זילבער
שפיזעלעך שיין,
און שפילנדיק שאַרפן
מיין לויטערע פיין.

ווייל ברודיק איז בלוט,
וואָס אָף ליכטיקער שיין,
און בליציק צעגליט
איז מיין לויטערע פיין
אין שפיגל פון זילבערנער שיין.

1922

אָף בולוואָרן ברענען טאָפּאַלן, פאַרפלאַנטעטע אין שײן.
בלויז נעכט און ווייסע פיייערן! — וואָס וועט זיין?

אָף בולוואָרן בין איך אַ פאַרפלאַנטעטער — מיין שטאַט, מיין היים!
כ'קען ניט איינוואקסן, און שטיין אַ קרעפטיקער, אַ שטילער בוים.

אין מיין לאַנד אַזויפיל טאָפּאַלן, אַזויפיל גרינע שטעט.
בלויז נעכט אין גרינעם לאַנד מיינעם! ס'איז שוין זייער שפעט.

אָף בולוואָרן אַלע מיינע טריבע טעג אָף שטילע בענק.
זאָל מיין לעצטער טאָג מיט מיר אַ לויטערער אין פעלד פאַרגיין.

איז שוין אָבער זייער שפעט, און ס'לעשט זיך שוין מיין ליד אין
ווייסער שײן.
טאָג מיין לויטערער אין גרינעם לאַנד מיינעם! — וואָס וועט זיין?

* * *

איבער מיין שטאָט
איז א פרידלעכער רויך,
גאָלדענע קלויסטערס
און בלויע ווינטן.
מיין פענצטער איז קאלט,
אזוי ריין אין הויך —
איבער טונקעלע הויפן
און איבער ווייסן ווינטער.

מיר איז דא שטיל, —
ס'איז א שניי,
און א ווינט,
און ס'שייט.
פונדערווייטן — די קעלט,
און פון ווייטן איז ווייס,
און ס'איז ליכטיק.
איז מיין ברודער געקומען צו מיר אין דער הויך מיט
א ליד,

אזוי נאָענט, —
פון טונקעלע הויפן א טונקעלער דיכטער.

פאָרוואָס איז מיין ברודער געקומען,
אז דא איז מיר שטיל?

אין ליידיקע פעלדער פארנאכט
אזוי ווייס און פארשאַטן —
דא איז מיר בעסער.
אין פראַסט און אין שניי איז מיין פענצטער,
אין ליכטיקער פראַטיקער שפּיל.
מיינע לידער? —
איך האב ניט קיין ליד,
און איך וויל זיך פאָרגעסן.

ברודער מיינער! מ'דאַרף ניט.
וואהין זאָל איך גיין?
— אין פארשאַטענע פעלדער פארנאכט —
מיט צעלאָזענע פליגל
א פאָרגליווערטע ווינטמיל.
ברודער מיינער! בלייב דא,
בא מיר אין דער היים,
אזוי הויך —
איבער גאַלדענע קלויסטערס
און בלויע ווינטן.

1927

כאַרעווע שטאַט

אין קרעפטיקע פאָלוואַרקעס, — טונקעלע פריזישע הויפן,
געפלאַכטענע פלויטן און שטרויענע שטאַלן אין דערפער.
אַ זאַמד פונם כוּטאַר צום דאָרף און פון דאָרף אָף די וועגן.
צעסקריפעטע וואָגנס צום שטאַט מיט גוי און מיט גאַלדענער שעפע.

טע סקריפען די וואָגנס אָף שליאַכן אין זאַמד און אין זומער,
פאַרשטאַטענע ווינטערס אָף וועגן מיט ביימלעך באַצייכנט.
זומער און ווינטער צום שטאַט צו — צופוס און אָף פורן,
צום שטאַט אָף די בערג, אין דער ווייטן, אין בלויִלעכע רויכן.

פאַרנומען די בערג און די לענג אינדערווייט, אַזאַ בלויִע —
נאָך פרי און פאַרדרימלט די שטאַט אינם פייכטן באַגינען.
נאָך פרי און פאַרדעקט, און מיט ציטעריק לייב צום פרימאַרגן,
אַ פרייע פאַר ווינטן און רעגנס, פאַר גלֹוסטיקע זונען.

פאַרטאָג און פאַרנאַכט אָף די וועגן צופוס און אָף פורן
זעט מען שוין אויס און מע ווייזט אָף די בערג — אַזאַ בלויִע!
איצט איז פאַרנאַכט, און מיין וועג איז פון טונקעלע יאָרן, —
מיין שטאַט אָף די בערג איז נישט, איז צעגאַנגען אין טרויער.

מיט שטאַלענע שטאַנגען
און שווינדל פון פאַסן
האַט מעשענער אָפּגאַט
באַהערשט
מיינע ציכטיקע גאַסן.
און איך האָב פאַרלאָזן
די געטער פון הייליקע הויכן,
און מייך ווירויך גערויכערט
אַף בעטאָן און אַף אייזן,
מיינע דולע יאַנטויווים
צעשפיגלט
אַף ווייסע פאַסאַדן און זיילן
פון ציכטיקע שטאַטישע גאַסן.

ווען צווייען וועלן שטיין,
און ביידע בלינדע,
וואו גאסן שאַרפן איינגעשפּאַרטן ראָג
און שליפּן אויס א טומלדיקן אָרט
פאַר בלינדע זינגער —
ווען צווייען וועלן שטיין.

נאַכט,
אַ שיקערע פון בלויען וויין,
שטייט אָנגעליינט
אַף וויסער אויסווייניקסטער וואַנט,
און וואַרט.

און גאָסן, —
אויסגעניכטערטע פון דולן אומגיין,
קומען אַפּרוען אַ רעגעלע
אַף שטילן ראָג,
און בלייבן דאָרט
מיט ביידע בלינדע זינגער.

איז וועמען זאָל איך שיקן,
און ווער וועט גיין
אין פּרעמדן לאַנד?
ווער וועט אַנשעפּן און ברענגען

גאָלדענע בעקנס שטיִלע שייַן,

און שפּריצן

— איינס —

און

— איינס און צוויי —

אַף ווייסער אויסווייניקסטער וואַנט,

און אויסלייזן די נאַכט

פון איר בלויער שאַנד.

ווער וועט דער געשיקטער זיין,

ווען ביידע בלינדע זינגער זינגען,

און גאַסן ליגן לידיקע פון דולן אומגיין.

1921

* * *

אלע שטערן שוין צעשאַטן,
אלע שטערן שוין צעפערלט,
באַ אריינגאַנגען באַ צוועלף
פון מוטלפערלנער,
פון ווינטערדיקער שטאַט.

זיצן קרעציקע אין דרויסן.
ווינטער דרויסנס זיינען בלויע
באַ די צוועלעף טויערן
פון מוטלפערלנער,
פון ווינטערדיקער שטאַט.

ליגט פאַרוויגט אַ ווייסע שטאַט
אין ווינטערדיקן ליכטיקן באַנאַכט.

האַט נאָך שטאַט געפרואווט זיך ראַנגלען,
און ארויסגעשיקט צוויי מאַגליים,
אויסצוקוקן בלויע דרויסנס
און צעפרעגן זיך,
וואָס קרעצעדיקע ווייסן.

די, וואָס וואַרטן אָף די מאַרקן,
וועלן היינט זיך ניט דערוואַרטן.

שטערן האָבן אויסגעפערלט
אַלע בלויע דרויסנס
און די קרעציקע מעכוץ - לאַמאַכנע ווייסן.
נאָר די היטערס ציטערן און היטן
אַלע צוועלעף טויערן
פון מוטלפערלנער,
פון ווינטערדיקער שטאַט.

1922

מיין כאָרעוו - געוואָרענע שטאַט
אָף פאַרלאָזענע בערג --
אַ געפייגערטער פערד,
אַ געוויילע
פאַרשליעפט און פאַרגעסן
אָף הינטישע וועגן
אין בערג --
איז מיין כאָרעווע שטאַט.

ווען טויערן האָבן געברענט,
אין געברענט האָבן ווענט,
האַב איך גענידערט אין טאָל
און געמאָלדן די שרעק.

דאָס פאָלק, וואָס אין טאָל,
האַט די אויגן צו הויכן געווענדט, --
איז געקומען די שרעק.

וויי איז און וויי איז מיר —
איך בין אן איינזאָמער.

דער קעניג, וואָס טרויערט,
פאַרלעשט די לאַמטערנס —
און מיין שוין איז אַ בלויע, אַ בלויע
אַף איינזאָמע זילבערנע וועגן.

אַף די טייכן אין טאַלן,
אין טאַל אף די שטיינער
וועט אויסגיין אין וויינען
געבויגענער ווינטער.

און וואו זאָל זיך ווינטער אהינטאָן ?
אַז שטאַט איז געלעגן אין ווייסן,
פון שניי אַ באַשנייטע,
און שטאַט האָט פאַריסן די קליידער,
און איר שאַנד איז אנפּלעקט
פאַר זון און פאַר זוניקע טעג —
איז וואו זאָל זיך ווינטער אהינטאָן ?

איך וועל אוועקגיין
מיט די, וואָס פאַרלאָזן דאָס פּאָלק אין די טאַלן,

און וואָגלען
אַף איינזאַמע זילבערנע וועגן.
זיי וועלן נאָך אופגיין
און שעפן
אין פעלדער פון גאַלדענע עפל
אַף פאַרבאָרגענע הויכן.

וויי איז און וויי איז מיר —
איך בין אן איינזאַמער.

אַ געפייגערטער פערד
אַף נאַקעטע בערג
איז מיין כאָרעווע שטאַט.

איך בין היינט אין גאסן
אומגעגאן אן עמעצער,
א פרעמדער עמעצער.
בין ארומגעגאן פארמיעכט,
און געפלאַנטעט גרענעצן,
ווענט און גרענעצן.

ערגעץ דרייען-דרייען רעדער,
שמייסט אַ פאַס —
אַ שווינדל-פאַס,
און מיין מיידל
קעניגט אַלץ אין שטילער גאַס —
אין הינטער-גאַס.

אַף אספּאַלטן נאַסע,
אויסגעלייגטע אין דער וועלט אריין,
איך געוועלטיק היינט,
און באַויליק קעניגרייך
מיט לעצטלעך העלע שייך, —
איך געוועלטיק היינט.

און עפּשער בין איך גאַר אַן איינער,
אַ פאַרקישעפטער פון וואַלד,

פון ווילדן וואַלד,
און אהער געשיקט זיך היילן
אין שטאַטס אַ קוואַל,
אין טווילע - קוואַל.

מוז מען דאָך שוין זאלבן
עמעצן אַן אַנדערן אָף שטאַט,
אָף טומל - שטאַט,
און פאַרפענטען גאַס און גאַסן
מיטן שנייס געדרייטן דראָט,
מיט ווינטער - דראָט.

איך בין היינט אין גאַסן
אומגעגאַן אן עמעצער
אַ פּרעמדער עמעצער.

1921

און איך פארבויג מיין קאָפּ,
מיין גרויען קאָפּ,
פאר אַלטע און פארהאַקטע טויערן.
איך לָאָז אַראָפּ
מיין גרינגע לאסט,
מיין לעצטן ביסל האָב
באַשווערע איינגעשפּאַרטע מויערן,
און ווארט שוין אונטערטעניק דאָ
אף לעצטער שאָ.

געקלונגען האָט מיין קייט,
מיין גאַלדענע קייט,
אף וואו אַ וועג נאָר אַ פאַרשאַלטענעם.
זיך אָפּגעלייט
האַט רונג נאָך רונג, —
און איצטער בין איך גרייט
צעשיטן לעצטע רינגען גאַלדענע,
און אויסשטרעקן באַפרייטע הענט
צו פרעמדע ווענט.

און מאַכט זיך ווען אַ בליק,
אַ גרינער בליק,

באפלאמען טיכאַרעווע וועגן פון מיין לאַנד,
וועל איך שוין איצט
איך ווילדן טאַל
פאַרוואַרפן גרינעם קריץ.
אַ בלינדער טוליען זיך צו פרעמדער וואַנט,
און וואַרטן אונטערסעניק דאָ
אַף לעצטער שאָ.

1920

שיינען גאָלדענע מאַצייוועס
פאַר אַ זייכער
אָף ווייסע בערג, —
זאָל מען וויסן:
דוירעס האָבן דאָ געלעבט.

שטיפן באַ מאַצייוועס
יונגע ווינטערדיקע טעג.
צעיאָגן זיך אָף ווייסע שליטעלעך
פון בערג אַראָפּ,
און צעלייגן זיך אין אלע נידערן
פון ווייסן גוילעם דניעפּ.

קלינגען קלויסטערס.
גאָלד און גלאַק, און מעש, און שניי.
גיי איך היינט אַרויס פאַרמישן
מיין געלייטערטע יערושע
מיט שטייפער ווינטערדיקער פרייד.

דוירעס, דוירעס!
איר האָט ניט דערלעבט
ארויסצוגיין אָף גליטשן
מיט יונגע ווינטערדיקע טעג,
פון בערג אַראָפּ
אָף ווייסן גוילעם דניעפּ.

פארטאָג, אַז ס'איז בלוי און ס'איז ווינטער,
און פענצטער פאַרקוקן זיך בלויע אף ווייסע כידושים,
אף ציכטיק געפאַלענעם וואונדער,
שטייען באַ טונקעלע טירן פאַרשלאָפּענע קינדער,
און לאָזן זיך לויפן
אין דרייען, אין פירען, אין אַלע איניינעם:
— א נעכטיקע שטאַט ניט געוואָרן,
מע דאַרף זי געפינען!
געשטאַנען אַ שטאַט מיט פאַרויכערטע דעכער,
מיט קויטיקע קוימענס, —
און איצט איז פאַרטאָג,
און די וועלט איז א בלויע, אַ ווייסע, אַ ריינע.

לויפן די קינדער אף שליאַך און אף שניי,
און ס'איז קאַלט, און ס'איז פריילעך.
באַגעגנט מען איינעם אַן אַלטן —
ער גייט און ער וויינט און ער טאַינעט,
אַז ער איז דער מיילעך:
— געשטאַנען אַ נעכטיקע שטאַט
מיט פאַרויכערטע ווענט
און מיט נאַקעטע קויטיקע קוימענס,
און איך בין דער מיילעך.

און איצט איז פֿאַרטאָג, און ס'איז קאַלט,
און די שטאָט איז ניטאָ, ניט געוואָרן,
בין איך געבליבן אָן אַלטער אליין
און בין איינער —
איז וואוהין זאָל איך גיין
און וואוהין זאָל איך פֿאַרן?

שטייען די קינדער א וויילע פארטראַכט —
א ראַכמאַנעס.

און נאָכדעם צעטאנצן זיך קינדער
מיט הענט און מיט פיס, און מיט שניי, און מיט שיין,
און מיט רויטע און גאַלדענע פֿאַנען.

געווען איז אַ שטאָט און ניטאָ שוין
און ער איז אליין, און איז מיילעך,
און איצט איז פֿאַרטאָג און ס'איז קאַלט,
און ס'איז בלוי און ס'איז פריילעך.

הילכיקע נעכט

1921 — 22

היינט בין איך א פיקסל
אף די כורוועס פון מיין אייגן לאַנד.

לאַכט אן אלטער קלוגער מאן,
און זאָגט אזוי מיט שפּאַט:
— פוקסן גייען שוין אף כורוועס,
און געבליבן איז געבליבן נאָר א וואַנט.

אלטער, אלטער מאַן!
פאַרנאַכט איז ווייס,
און דאָרפיש — ווינטערדיקע שטאַט.
וואויל איז גלויביקע,
וואס גייען אוף
און שאַרן זיך אין אַש פון וואַנט,
און וואויל איז מיר צו פייניקן אף שטאנגען
מיין יונגן גאַט.

און אף גאסן אזוי איז באפוילן:
געווען זיינען גאסן פון שטיינער,
פארשטייפטע אין דראַטענע בייוולען,
באהיט פון די מאַרקישע היטער
מיט בלייענע פייפלען —
געווען זיינען גאסן באהיט און באוואַרנט.
און איצטער: —
מיט רויטן, מיט רויטן
פאַרפלעקן די ציכטיקע גאַרנס, —
מע מעג, וואָס מע טאָר ניט!

אַנשטעכן גאַלדענע פונקען
אָף שפיזן,
און פינקלען
פון ווינקל צו ווינקל —
מע מעג, וואָס מע טאָר ניט.

אָף מאַטאַציקלעטן!
און שרויפן,
און שטעפן,
און שטעפן מיט רויכיקן נאַכיאָג

די לויטערע שטאַטישע לענגען,
און לויפן. —
מע קלינגט שוין פון טורעמס
אַף הילכיקע נעכט
און אַף ליכטיקע סרייפעס.

ס'וועט געשען

א פינצטערע נאכט,
א דערשראָקענער טאָג.
וואָס הערט זיך אין פאַרשטעט,
וואס זאָגט מען אין שטאָט ?

פאריגלטע טירן,
און ליידיקע מערק.
פון טונקעלע געסלעך
וועט קומען די שרעק.

פאַר אַלעמענס פיין
און פאר אַלעמענס שאַנד
וועט עמעצער שטיין
מיטן פאַנעם צום וואַנט.

מ'וועט עמעצן הענגען
אינמיטן באַטאָג
אַף הויכן לאַמטערן,
אַף ליכטיקן ראָג.

ס'וועט עפעס געשען,
ס'וועט עפעס געשען.

מיר ווייסן געוויס,
נאָר מיר ווייסן ניט ווען.

אַף הויכע לאַמטערנס —
דערוואָרגענע טעג,
אין שטאַטישע גאַסן
וועט שרייען די שרעק.

מיר ווייסן געוויס,
כאָטש מיר ווייסן ניט ווען.
ס'וועט עפעס געשען,
ס'וועט עפעס געשען.

אף דער וואך

טראָטואַרן זיינען גרויע,
גרוי איז שייין. —
וויגט זיך שטאַט אין גרויען אָוונט,
וויגן זיך לאַמטערנעס - שייין.

טופען טריט אָף שטילע ראָגן, —
אָף דער וואַך.
טופען אונזערע און רופן:
— היט זיך, ברידער, אָף דער וואַך!

איך אָף ראָג, און ער אָף צווייטן.
— שטיי, ווער גייט?
גיין אַליין איז היינט אַ מוירע —
אָף די ראָגן איז מען גרייט.

גאַס איז ערגעץ אינדערפינצטער,
ערגעץ ברענט.
— לאַמיר גאַרנישט ניט געדענקען!
כ׳האַב אַ מיידל אין דער פרעמד.

לאַמיר גאַרנישט ניט געדענקען, —
שטיי, ווער גייט!
ערגעץ איז די גאַס אַ פרעמדע,
אָף די ראָגן איז מען גרייט.

נעכט

די שרעק האט גענעכטיקט אין אונזערע הויפן
און האט זיך געטוליעט צו טויערן.

צעהוידעט פאַרלאָשענע נעכט
מיט ראַקעטן,
מיט גאַלדענע פּאָסן —
צעשיינען זיך הייליך די נעכט,
און הוידען זיך, הוידען זיך בלויז,
און לעשן די שיינען
אין פינצטערע גאַסן.

וואָס וועט געשען היינט
אין אַלטע פּאַרוואָרפענע געסלעך,
באַ קלויסטער־קליינעם,
באַ היצערן שטיבל מיט ציילעם,
וואָס וועט געשען היינט,
און וואָס וועט מען מאַרגן דערציילן?

שטילער . . .
מע טופּעט, מע טופּעט,
און דאַכט זיך, אַז טונקעלע שטייען אַף ראַגן.
מע דאַרף נאָך אין בלעכן ניט קלינגען,

און זאָלן נאָך מאַמעס ניט וועקן די קינדער :
— ס'איז גאַרניט, ס'איז גאַרניט —
א דערשראָקענע נאַכט
ליגט אָף ליידיקע ראַגן.

דערוואַרטן זיך הויפן
אָף אַנזאָג פון אויבערשטע שטאַקן :
— עס בליען שוין ווייטן,
און בלייב זיינען נידערן בלויז —
עס טאָגט שוין !
עס העפטן זיך גאַלדענע קאַנטן
אָף שלעפן פון פינצטערע קליידער,
און שווענקען מיט רויטן
די פענצטער פון אויבערשטע שטאַקן. —
עס טאָגט שוין.

דערוואַרטן זיך הויפן —
און איך און מיין הויפישער שאַכן,
מיר זיינען פאַרפון אָף נאַכאַמאָל יאנטעוו,
ביו נאַכט אָף באַלאַגערטע פלעצער. —
.....
און ווען וועט שוין זיין אינדערוואַכן ?

די שרעק האט גענעכטיקט אין אונזערע הויפן
און האט זיך געטוליעט צו טויערן.

ליד פון דער מאַכנע

איינס, צוויי, דריי, פיר,

מיר זיינען אלע און איינער, וואָס פירט,
מיר מעסטן מיט מעשענע טאַצן די טריט. —
טרעטן די טעכטער אָף הויכן צו זען —
זע איך מיין מיידל — פאַרברעכט זי די הענט.
צײלן מיר, מעסטן מיר שטיינערנע טריט —
איינס, צוויי, דריי, פיר.

ליגט אַ צעלייגטע אַ נאַקעטע גאַס,
דערלאַנגט מיט האכנאַע איר ליידיקע ברייט.
באַצווינגען מיר גאַס, און צעוויגן איר לענג,
וויגן און וויגן מיט שטויביקן גיין —
איינס, צוויי, דריי, פיר.

וואו ביסט דו,
און וואו איז ער,
און וואו וועלן אונזערע וועגן זיין.
היינט וועל איך גיין
מיט שטילער היים
זיך שטילערהייט געזעגענען.
צײלן מיר, מעסטן מיר שטיינערנע טריט,

באלאָדן מיט פרייד און פון פרייד זיינען מיר —
איינס, צוויי, דריי, פיר.

אין פארגעסענער גאָס און אָף עלנטע טרעפּ,
עמעצער בוקט זיך באַ קלויסטערשער טיר.
ווייס איך ניט ווער.

און ווער זיינען מיר —

מיר טראָגן די פרייד און פון פרייד זיינען מיר,
מיר מעסטן מיט מעשענע טאָצן די טריט.
איינס, צוויי, דריי, פיר.

גופים

עי, צעלויפט זיך אין די גאסן,
שטעלט זיך רעדלעך,
שטעלט זיך רעדלעך.
בא די טויערן די ווייסע,
שטייט און שושקעט זיך פון שפעטער
און פון נייסן.

טאָג און נאַכט און דריי מעסלעסן
שטייט אַ מאַמע באַ די גופים.
וועט אַ מאַמע שוין באַהיטן,
זאָלן כאַיעס זיי ניט עסן,
און ניט ווייקן זאָלן נעצן
אַלע זיבן אָף די שטריק —
זאָלן פּויגלען זיי ניט פּיקן.

שטייט אַ מאַמע —
היינט, צי שפעטער,
אַדער גאָר אַמאָל אַ מאַסע
פון די ספּאַרים.

זאָלן רעדלעך זיך באַהאלטן
פאַר די נייסן, —
ביז אַריבער וועט דער צאָרן.

נאָכדעם וועלן מאַמעס רופן,
און געפינען זיבן גופים,
און באַהיטן.
וועל איך באַ די מאַמעס פרעגן:
— ווען זיינט איר אַרויס אָף וועגן,
ווען געשען זיינען די גייסן,
און ווער האט אייך מיט דריי מעסלעסן
דאָ באַוואָרנט?

זאל דאָס פּאַלק אָפּגיין מיט פּאַנען
אַף ליכטיקע טרעפּ.
מיין מאַמען וועט קיינער ניט טרייסטן —
מיין מאַמעס געוויין איז געבליבן
אַף גאַלדענע טרעפּ.

זאל דאָס פּאַלק אָנצינדן טריימעס,
און פאַרברענען די שטאַט.
מיין קינד מיט צעשראַקענע אויגן —
מיין קינד — אַ געבונדענער קאַרבן
אַף באַמעס פּון שטאַט.

טאַמער איז קיינער ניט שולדיק,
און פרייד איז באַשערט, —
וועט זיין, אַז מיין אומעט וועט קומען,
וואָס וועט מיין אומעט געפינען
אַף געלעסטערטער ערד ?

מײן שאַכן

און מײן שאַכן, אַ פאַרשטויבטער,
איינגעשפּאַנט אין טאַטשאַקע
און אין אַכצן יאָרן —
האט מײן שאַכן זיך פאַרקנאסט שוין,
אויסגעשלאָגן קאַלעס אַלע שויבן
און געבליבן באַ דער טאַטשאַקע.

באַריידן שכײנעס
אין טומלדיקן הויף
דעם גרויסן צאָרן.

איז מײן שאַכן אַ זווייהילער.
איז געווען אַף דער מילכאַמע,
און געקומען מיט די שקאַצים
אַף זווייהילער מאַרק זיך שפּילן.

נאַכדעם איז געווען אַ סרייפּע:
ס׳האבן שקאַצים מיט מײן שאַכן
אין זווייהיל געזונגען לידער
און גערויכערט.

ווייס איך —
מיינע אָפגעשפארטע מאָרגנס
וועלן נאָכגיין
זיך דערפרעגן באַ די טרעגער
אַף מיין שאַכן.
און מיט אים אין טאַטשקע זיך פאַרשפאנען.

טאָג דערוויילטער

נעכטן

איז מיין טרייסט ערגעץ געהאַנגען
א צייטיקע אף צווייגן.
אופגעגאַנגען זיינען זומערדיקע שניטער,
אופגעגאַנגען און פאַרגעסן אף די פעלדער
ציטעריקע זאַנגען.

ערגעץ האט זיך באַרגִ
אף רעגענען דערוואַרט,
און וואַשט זיך מיט פאַרוואַגלסטן פאַרנאַכט,
און ערגעץ שפּילט מיין טרייסט א שפּילִ
פון רויט מיט גרין
אין בלעטעריקן גאַלד.

אופגעגאַנגען בין מיט זינגענדיקע שניטער
צו טויערן פון טאָג,
און נישטיק נאָך — מיין גאַב.

פון פעלדער אָפגעשניטענע און עלנטע
זאַנגען האב אַהער געבראַכט געציילטע —
שטיי איך היינט מיט אַלע אָרעמע און פרעמדע
בא טויערן פון טאָג דערוויילטן.

פריד צו אייך גאסן,
און פריד צו אייך פלעצער.

שלאָפן ניט, דרעמלען ניט שאַמרים אף טורעמס,
אַטעמען גאסן אף שטילע געלעגערס,
אין נאכט און אין ווייכן פאַרנורעט.

שטערן ניט שלאָפן פון גאסן,
עלעקטרישער פינקל
צוקאָפנט אף פלעצער,
און שיקערער טונקל
צופוסנט אין טאָלן,
וואו שטאַטישע שטיבלעך —
פון שטיבער די לעצטע.

איך בלאַנדזשע און פלאַנטע
פאַרשפעטיקטע ראָגן.
באַגעגן איך איינעם,
באַגעגן א צווייטן,
און גיי זיי באַלייטן —
און ביידע מיר זאָגן:
— ט'איז פרעמד אונזער אומגיין,
מיר זיינען געצייילטע.

נאַכט וועט היינט אופזיין
א שטילע אין טאָלן,
און אופזיין ביז מאָרגן.

2

פריד צו אייך גאָסן,
און פריד צו אייך פלעצער.

קיינער האט נאַכט ניט געבייטשט
מיט קנאַלן פון שאָסן,
ביז פאַרטאָג האט מיט זילבערנעם פאַכען
זילבערנע שטערן געלאָשן.

און ווער וועט היינט אופזיין מיט נאַכט אין די טאָלן,
און אופזיין ביז מאָרגן?

מע זאָגט, אז אף כורוועס
א וואַנט איז געבליבן,
אף וואַנט איז געשריבן:
„מה נוראָ המקום“.

מע זאָגט, אז אף כורבן
וועט אופשטיין דער בויער,
און כורבן פאַרבויען
מיט רויכיקע שטאָקן.
.....

שיק איך מיין שרעק פון קאַדמוינים - יערושע,
שיק איך מיין אומרו מיט איינזאַמע פישער,
פאַרוואַרפן אַף מאַרגן די נעצן.
.....

פריד צו אייך גאַסן,
און פריד צו אייך פלעצער.

האט זיך אויסגעלאָזן גרויער ווינטער
 צו מיין ווייסער גאַס.
 טריעט שיין פאַרנאַכטיקע,
 און לעשט זיך אף מיין קאַרטער וואַנט.
 טוט מיר באַנק, וואס איך געזעגן זיך
 מיט אויסגעטראַכטן גאַסט,
 צינד איך אָן מיין אייוועלע—
 א רויטע וואונד אף טליענדיקער וואַנט.

צאפט מיין פענצטערל אין בלויען דרויסן
 רויטע שיין.
 פאַלן רויטע שטיקלעך בלעך
 אף קלינגענדיקן שניי.

ווען לעוואָנע וועט צעלייגן פונקען - פייערן,
 און שטויסן אין די גאַסן גרינעם גלאָז, —
 וועלן אַנקומען פאַרשפּעטיקטע —
 די זינדיקע פון שטאַט, —
 אלע אויסדערוויילטע פון דער נאַכט
 וועלן קומען שטילערהייט און גרייט.

צאפט מיין פענצטערל אין בלויען דרויסן
 רויטע פרייד.

צוגאסט אינדערפרעמד

זיבן בוידן פון די שליאכן,
זיבן גלעקער פונם טראַקט,
לאָדן בלינדע נאָך פאַרמאַכטע,
שטילער ווינטער — אָפן מאַרק.

שרייען שמייסער: — פוילע ביינער
ווייך און וואַרעם האָט אַ שיר.
אופשטייט, עפנט, איר אַזוינע,
אייער שוויגער אַ געשוויר!

זיבן שליטנס, גלעקער, גלעקער,
ווינטערדיקע שטאַט, מיין שטאַט!
כ'וואָלט געוואָלט פאַרטאָג דיך וועקן
אַלע ווינטער, אַלע טאַג.

טויטע קלייטן, ווייסע דעכער,
וואו אַ קוימען דאָרט אַ רויך.
פרי פאַרטאַג — אַ בלויער בעכער,
שטערן שטאַרבן שטיל און בלייך.

כ'האָב אַמאָל געהאַט אַ היים

— ניט שייַן —

מיט לייַז און הערינג.

ביז איך בין מיט מיינע צוועלעף יאָר אַוועק, אַוועק,

אין ווייטן וועג, אין טרויעריקן ווינטער —

נאָך עפעס און נאָך ברויט.

נאָר אַלעמאָל

— און איך און אַלע ווייטן, —

אַז אַלעמאָל איז דאָך אַ היים פאַרווערימט, —

איז, איר, וואָלט איך געוואָלט ערגעץ אהינטאָן

מיינע ערשטע צוועלעף יאָר,

נאָר שטילערהייט.

איצט בין איך דאָ מיט אַלעמען א גלייכער,

איך פאָר אַרויס אַן אייגענער אין גרויסן לאַנד.

זאָגן זיי, אַז איך בין דאָ אַ פּרעמדיר,

אַ פאַרשעמטער, —

זאָגן זיי, — איך האָב געיאָרשנט און איך טראָג מייַן שאַנד.

מייַן בלוט איז רויט,

מייַן לייב איז ליב און דאָרשטיק,

מייַן מיידל איז דאָס שענסטע דא, וואָס איך פאַרמאָג.

זאָג איך, אַז מייַן שאַנד איז אַלעמענס און מיינע,

און מייַן טאָג איז דאָ — מייַן ערשטער און מייַן לעצטער טאָג.

אַזוי איז אַף די וועגן טרויעריקער ווינטער,
אַזוי איז ווייסע פרייד אין פעלדער — ווינטערדיק און קלאַר.
איז וואו זאָל איך אַצינד אַהינטאַן
מיין שאַנד און אַלעמענס —
מיינע ערשטע צוועלעף יאָר ?

1925

אין די פעלדער גרינע ווינטן;
פון דער גרין און פון דער ווייט
אָנגעקומען און באַנומען,
און ביז אַוונט ניט געסטאַיעט.

און אַף מאַרגן פון די פעלדער,
מיט „אַברעזן“ אין די הענט,
אַנדערע, צי די, וואָס נעכטן,
און מיין שטעטל האט געברענט.

אין די פעלדער גרינער קאַרן,
און מיין שטעטל האט געברענט.
אַלע מאַנסבלען זיינען אידן
און די יונגע—אינדערפּרעמד.

און אַף נאַכאַמאָל אַף מאַרגן,
פון די שנייען ביזן שניט
זיינען באַנדעס אַף די וועגן,
און מיין שטעטל אינדערמיט.

אומעטום, אין אלע זייטן מאַרק
איז שטעטל,
און דער מאַרק איז איינער,
איינער אין דער מיט.

לויפט אַרום אַ טאָג אַ דילער,
לויפט אַרום אַ גאַנצן טאָג אין מיסט.
און פאַרנאַכט קומט אָן די נאַכט
אַ שטילע,
און באַזעצט זיך אף די פּריזבעס,
וואָס אין מאַרק,
און זיצט.

און דאָס שטעטל
איז אינגאַנצן געסלעך,
קרומע פּלויטן
איז דאס שטעטל,
גרינע געסלעך,
וואָס פון ערגעץ ביז אין מאַרק.
אַלע נאַכט איז שטיל אין שטעטל,
ווייל אין מאַרק אף פּריזבעס
אינדערפּינצטער
זיצט אַ שטילע נאַכט.

מ'האָט מיין זיידן געטריבן צום פריפעט דערטרינקען,
 אים און נאָך זיידעס,
 נאַרישע אַלטע און גראָווע.
 מ'פירט זיי דערטרינקען,
 זיי ווייסן,
 זינגען זיי אלע, —
 ווייל מע מאַכט פון זיי כויעק,
 מ'הייסט זיי, —
 זינגען זיי „האַלעל".

פאַרנאַכט איז די שרעק צו די פענצטער גענאנגען
 אַ קוק טאָן אין אָפענע לאַדן.
 איז מיין זיידע פון פריפעט אַרויס,
 און זוכט אין דער בלאַטע, —
 ער האָט דאָרט פאַרלאָרן א נאָגל.
 מיין נאַרישער זיידע,
 פאַרפאַלן!

* * *

היינט פראוועט דאָס שטעטל א פריילעכן אָוונט.
היינט איז די שענסטע פון אַלע מיידלעך,
מיין מיידל,
קרוימערשט געוואָרן אַ קאַלע
פאַר אַ גוי,
פאַרן עלטסטן אין באַנדע.

שפילן אידישע קלעזמער אַ קנאַסמאַל,
אַז מ'זאָל זי מיט מיידלעך פון שטעטל ניט נעמען,
זי איז דאָך קרוימערשט דעם עלטסטנס אַ קאַלע.
פרייען זיך טאַטע און מאַמע און קרויווים
און גויאישע געסט פונם שטעטל —
אַ פאַר באַלעבאַטיים.

כ'וועל קומען אַמאָל צו מיין מיידל זיך שעמען,
וועל איך קיינמאָל ניט פרעגן,
פאַרוואָס איז פון שטעטל געבליבן
נאָר זי מיט איר טאַטן.

1924

שטייט א שטעטל א צעשראָקנס
אָף מיר מיט ציילעם אינם קאַלואראט פאַרלאָזט,
און געטעלע אָף ציילעם נאָר א קויטיק פאַרטעכל פאַרמאַגט,
און איך — אַ רויטינק שערבל גלאָז.

האָב איך וועגן אויסקוקערס צעשיקט —
אָף אויסקוקן און זען, —
זיינען זיי פאַרלאָפן אין דערפרעמד.

שטייט אַ שטעטל א צעשראָקנס
מיט קאַלואראט צעעפנטן,
און וואַרט.
טאַמער איז אַן עמעס,
אז ניט גוטע לאַקערן,
און ניט גוטע מאַכן כויעק
פון מיר מיט געטעלע,
וואָס אָף דער וואַך.

זיינען מיינע וועגן שוין געפאַנגען,
איינגעפלאַנטעטע אין זומערס גרינעם גאַלד.

זאָל איך נעמען האַקן אָפגעטל
צעפלאַטן אָף שטאַנג,

זאל צעהאקן שטעטלס געטעלע פון האלץ,
אָדער אַנצילעווען רויטן שערפל גלאָז
אָף אַנקומערס פאַרנאַכטיקע,
ווען צופאַלן וועט נאַכט,
און ציטערן אין טונקל פאַרטעכל
פון ציילעם אָף דער וואַך?

1921

מיט פאַרכטיקייט צעשטעלט
מיינע ווייסע בליענדיקע ליכט
אַף אַלע שאַבעסדיקע טונקעלע קאַשטאַנען.
מיט הענט געוואַשענע,
מיט ציטעריקן בליק
באַרירט
צאַפֿלדיקע בעזן,
אופגעפלאַקערטע אין בלויע פלאַמען.

מיט שטעכעדיקן דראַט
פאַרצאַמט
מיין שטילן טראַט
אין ציטעריקן לאַנד,
און זאָל ניט קומען קיינער,
זאָל שוין ווער עס וויל
מיין טרויער טרויערן;
היינט איז שאַבעס —
איך זאל מעגן וויינען.

פון בייטעלעך,
פאַרכליינעטע אין גרינעם,
אויסגעשטיינערט אַלע שטיינער,

אלע שאַרבנס.
און אין שטעכעדיקן דראָט
איז ניט פאַראַן קיין טיר און טויערן, —
טאָ זאָל ניט קומען קיינער —
היינט איז באַ מיר שאַבעס.

ביז טאָג וועט צושפּאַרן דעם קאַפּ
אין רויטן דרימל,
און שטילע שאַטנס
וועלן אין מיין אָפּגעהיטן גאַרטן קומען.

עפשער וועלן מיינע ווייסע ליכט נאָך צאַנקען
אין טונקעלע קאשטאַנען,
און עפשער וועל איך שוין אַליין פאַרלעשן
אין גרינע בליענדיקע בעזן
בלויע פלאַמען.
נאָר זאָל ניט קומען קיינער, —
היינט איז באַ מיר שאַבעס.

1921

ווינטער איז די שטאַט אַ טיבע.
זיינען גאַסן פונדערווייטן
ווייסע פעלדער,
ווייסע אין פאַרלאַשענע אין שנייען,
גרויע פעלדער.

זיינען אָנגעקומען אין די גאַסן
(גאַסן זיינען טרויעריקע פעלדער),
זיינען אָנגעקומען רויטאַרמייער.

— לינקע — לינקע —
ווייסע שרעק אין ווייסע פעלדער,
און אין דערפער הונגער.
רויטאַרמייער
טרעטן אויס אַ וועג אין שניי
און זינגען.

ווינטער
רויכערן זיך ווינטן אין די פעלדער,
און די זון אין ווייסע רויכן איז פאַרפּוירן.
האַבן אידן פונם שטעטל און די גויאים
האַבן מוירע.

גאָסן זיינען וויסטע פעלדער
און אין ביידע זייטן שטיבער —
זיינען ווייסע קוואַרים.
און אינמיטן — די וואָס גייען,
ווייסט נישט קיינער, ווער זיי זיינען —
היגע אָדער פּרעמדע,
אָדער רויטאַרמייער.

רויטאַרמייער, אַז זיי גייען,
זיינען אַלע איינער.
— לינקע — לינקע —
ווייסע שרעק אין ווייסע פעלדער,
און אין דערפער הונגער.
רויטאַרמייער
טרעטן אויס אין שניי א וועג
און זינגען.

און איך בין א פרעמדער אין שטעטל,
אינגאנצן א פרעמדער.
אזוי זיך געקומען א קוק טאָן,
און גאָר.

מיך אַרט ניט,
ווייל איך בין א פרעמדער, —
שטעטל און מאַרק איז געווען,
און אין סרייפּעס פאַרברענט. —
מיך פרייט ניט,
ווייל איך בין א פרעמדער, —
אַמאָל איז געווען,
און איצט איז אין שטעטל ניטאָ שוין
מיין מיידל מיט גאָלדענע האָר.

1924

אַראָפּ

פונם מאַרק און פון מיסט,
און פון נאַקעטע קלויטערס און קוימענס,
אַראָפּ מיט די סעדער אין גויאישע געסלעך,
אין טאַל
איז אַ זאַמד און א ברעג און א טייכל, —
פאַרפֿינקלט מיט גאלד
און פארוואָרפן, פאַרוואַקסן מיט שטיינער.

אַרוף אַ באַרג

פונם טייכל, פון זאַמד און פון שטיינער —
אַ שטעטל
אין זון און אין ווינט, און אין גאַלדענע טעג,
און אין גרינע;
אין גאלד און אין שניט,
און טעגווייז אין ליכטיקן דרימל.

אַ שטעטל. —

אין מיסט און אין ציגל —
געבראַכענע ווענט און געבליבענע קוימענס.
און הויפן —
מיט כוּרוועס, מיט שרעק און מיט דערנער

סאַרגרייזעט.
אַף אַ באַרג,
און סאַרדרימלעט,
אַ שטעטל מיט בלויע געבליבענע קלויסטערס.

1924

בלייכע אופגאנגען

1919 - 1920

* * *

אופגעזונגען
ווייסע קלויסטערס, —
גאלד - באַגליטע
ווייסע לידער, —
אופגעזונגען
אַף די הויכן
פון מין העלישן באַטאָג,
אַף די הויכן
פון מין גרינער שטאַט.

בלינדע בעטלער בלייבן איינציקע אַף טרעפּ,
בלינדע בעטלער ברענגען שטויבן פון די מערק
צו די קלויסטערס,
אויסגעכאַלעמטע
אַף בערג.

ווייסע קלויסטערס —
לידער אויסגעזונגענע,
אַף מינע גרינע בערג.

איך זיך שוין ווידער דורכלויכטן געשליפענע
פון אָפּגעבליאַקעוועטן גאַלד
אין קאַלטן פּלאַנטער פון די בוימער - שפיצן,
בעשאַס פאַרנאַכטיקן ניטוויסן וואָס צוטאָן.

עס וועט שוין היינט אַ כווישעכדיקע נאַכט
זיך טרליען צו צעלייגטע פייערן,
און איינשראָפּן געשמאַק
אין קעלט
פון פעלדישע, פאַרטאַגעדיקע שאַען.

איך גיי שוין ווידער אומעט א דערשלאָגענער
פון בלייכע אופגאַנגען,
וואָס צאַפּלען זיך אין ווינטיקן פאַרטאַג,
און צאַפּלען אויס אַ זון אן איין און איינציקע
אַף אַלע אויסגעטראַכטע וועלטן
פון מיין קאם דערוואַרטן טאָג.

אין טומלעניש פון ביז פאַרנאַכט
בין איך שוין איינגעזעבט אין בלויען אומעט
אין אומעט פון אַ זון אן איינזאַמער,
וואָס שלעפט זיך אום
ארום מיין לעצטן גלעזערנעם געצעלט.

און ערגעץ לאַקערן שוין רעגנדיקע מאַרגנס
אָף טאָנגען זי, מיין זון, די איינציקע,
און קאַפען פון איר טעגווייז טריבע גלאַנצן,
און קאַפען, קאַפען, איבער ברוינעמס אָנגעוואַסענע
אין ליידיקן, אין אויסגעווייקטן פעלד.

איך קוק שוין ווידער אַ דערשלאָגענער
אָף דורכלויכטן געשליפענע
פון אָפגעבליאַקעוועטן גאַלד.

1920

היינט וועל איך אויסקריצן קוואַלן פון טרייסט,
נאַכט, אין דיין שטיינערנעם שויס.
היינט וועל איך ציילן און ציילן די טעג,
אויסמעסטן נאַכט מיט מיין לויטערן וועג.

היינט וועל איך קרוינען מיין איינציקן טאַג
אַף טרוימען פאַרטרוימטע פון מיר, פון זיין קגעכט.
טעג מיינע טאַגן און שפאַלטן די נאַכט,
שפאַלטן אַף שטיקלעך, אַף טויזנטער נעכט.

היינט וועל איך אויסקריצן קוואַלן פון טרייסט,
נאַכט, אין דיין שטיינערנעם שויס.

דרייען

דרייען זיצן זיי באם ברעג,
קוקן אף דעם וואסער - וועג,

— נאכט! דו האָסט דעם טאָג באַהאַלטן!
שרייען אַלע דריי געשטאַלטן.
— קיינער זעט זיי ניט, די דרייען,
קיינער הערט ניט זייער שרייען...

— פינצטער — מורמלט איין געשטאַלט,
„פינצטער היינט באַנאַכט און קאַלט!

— טוועלן אויסגעלאָשן ווערן
היינט אין טייך די לעצטע שטערן.
נאָר די וואַלקנס וועלן שפּריצן
אין דער נאַכט מיט רויטע בליצן.

— כ'ווייס, דערציילט די צווייטע שטיקל,
דאָ ניט ווייט אַ וואַסערמיל.

— זיינען דאָרט אין אַלע שפּאַלטן
קאַלטע פּייערלעך באַהאַלטן.
לאַמיר גיין, מיט גוואַלד זיי נעמען,
און די נאַכט מיט זיי פאַרשעמען.

— ניין! — די דריטע זאָגט מיט שרעק,
— גייט פון דאָנען ניט אַוועק!

לאָמיר אַלע דרייען זיצן,
כאַפן סייערדיקע בליצן,
און זיי לעשן, און דערטרינקען,
לאָמיר לעשן לעצטע פונקען...

דרייען האָבן זיי פאַרטראַכט
בלייבן איינזאַם אין דער נאַכט,
שרייען אין די ווייטע ווייטן —
קימען זאָל דער טאָג צו רייטן.

קיינער זעט זיי ניט, די דרייען,
קיינער הערט ניט זייער שרייען...

1916

* * *

נאַכט,
באַ סאַמע ברעג
פון דיין פאַרוויגטער טיף,
פאַרביי די גלעזערנע
פאַרמאַכטע טויערן
פון אַלע דייע ווייטן, נאַכט!
פאַרביי די שטילע טויערן —
האב איך פאַרוואָרפן היינט,
מיט אַלע נאָך אַזוינע,
מיין לעצטן וועג,
פאַרלירן איינציקווייז
מינע בלויע טעג.

און דו טט'אַרויסשיקן
די שוימרים פון דיין שוועל,
די בלייכע היטער פון דער נאַכט,
אַף אונזער גאַלדענעם שפור,
און אַנזאַמלען
די הויפנס בלויע טעג
באַ שטיילע ווענט ;

וועסט אופבויען
פון אויצרעס אונזערע

דיין רויטן שלאָס,
און זיילן גלעזערנע
ארויסשטעלן
אַף אונזער שמאַלן וועג, —
וועסט אופבויען, אָ, נאַכט,
דיין לויטערן פארטאָג!

נאַכט!
דאָס איז געווען
מיין לעצטער וועג:
איך האָב אליין
צעוואָרפן איינציקווייז
מיינע אַלע בלויע טעג.

פרעמדער ברודער!
ריגל אָפּ דיין טיר!
איך האָב געבראַכט פון ווייטנס
ווייטן שטויב,
און שווער איז טוי
פון די פרימאַרגנס אָף מיין וועג.

ריגל אָפּ די ריגלען פון דיין טיר,
און קני פאַר מיר,
און שווייג מיט מיר.

פרעמדער ברודער!
מאַרגן וועט ניט קניען קיינער
באַ דיין שוועל.

טאָמער איז דיין טרויער
נאָר אַ טויב
באָ בלויע קוואַלן. —
זאָל איך זאָגן
אַלע גייער,
וואָס איך ווייס?

זאָל איך זאָגן,
אַז ס'איז אויסגעשעפט
די טרייסט?

כ'האב ארויסגעשיקט
קאַיאָרן
שפינען שיין
אין דיינע טאָלן. —
שפינען שיין
אין דיינע ציטעריקע טאָלן, —
האבן טעכטער
מיד באַשוואָרן
לעשן פייערן
אין טאָל, —
מיד באַשוואָרן
בא סאָף זומערדיקן גאָלד.

קומען שטענדיקע
באגינענס,
דעמפן בלויען,
קאלטע בלויען
בא דעם קוואל.

זאל איך זאגן
אלע גייער,
וואס איך ווייס?
זאל דערציילן,
אז ס'איז אויסגעשעפט
די טרייסט?

טויבע טאָמידן
צעהוידען
זייער קלינגענדיקן גלאַק.
נעמט אוף א טאָג!
נעמט אוף א טאָג!

בין איך מיר — און שפּין מיין בלויע פּאָדים - שיין.
היינט וועט קיינער באַ זיין שוועל ניט זיין!
נעמט אוף דעם טאָג!
נעמט אוף דעם טאָג!

רויטע שערבלעך - שקיע
קלינגלען
אין די מאַרקן פון דער שטאָט.
מע שמעלצט א גאָט
אין מאַרק פון שטאָט!

בין איך מיר — און שפּין מיינע בלויע פּאָדים - שיין.
טויבע טאָמידן
צעגליען פייער - פּאַנען פיין
פאַר גאָלדענעם גאָט
אין שקיע - שטאָט.

* * *

שנייאיקע אָנמליען
האבן גענומען
פאַרדרייען, פאַרשפינען
מיט גרויען געשווינדל
מיינע אַלע ארומען.
און איך האָב געלויערט
מיט אוראַלטן פאַכעד
אין כוישען פון היילן;
כ'האב זיך געטוליעט
צום קאַלטן גייר - טאַמעד,
געיאַרשנטע טונקען
פון צעשראַקענע דוירעט
אין וואַלדישן טונקל;
כ'האב זיך געטוליעט מיט אוראַלטן פאַכעד
אין הייליקן ווינקל.

מ'וואַרעמט זיך בא טליענדיקע היינטן,
און גרויס איז די פרייד!
„עס וועלן שוין פלאַקערן אלע פאַרטאַגן!“
גרויס איז די פרייד!

און איך האב באַטוילן
מיין רוטן לאַמטערן
אף פעלדישע אַנשנייען.
אין זיין עלנדן אָפּשיין
אף שנייאיקע ווייסן
וועט צאַפלען א מאַרגן,
זיך קאָרטשען
אין מאַירעוודיקע ווייען,
און איך וועל אים נאָכגיין
אין לאַנד פון פאַרלאַשענע פייערן;
ערגעץ רויכערן זיך טליענדיקע היינטן
און קוקן ארויס
אף העלע פאַרטאַגן...
און מיין רוטער לאַמטערן —
א פונק א פאַרגעסענער

אין אייביקן העפקער
פון ווייסן אליין.

פארווייט זיינען אויסוועגן
אינם לאַנד
פון פארלאַשענע פייערן.

אין אלע פרימאָרגנס
באַפרייען פון גאַלדענע נעסטן
די טויבן.
זאָל איך ניט גלויבן?
זאָל איך ניט גלויבן?

און ווען מיינע גאַסן
באַהערשן באַטאָגיקע שטויבן
און גרויס זיינען גאַסן
אין שטויביקן שווינדל, —
זאָל איך נאָך גלויבן?
זאָל איך נאָך פייער צינדן?

* * *

וואויל איז א מלעמל
אין אייגענער שייך,
און נישטיק איז
ניט זיין און זיין.

גייער, ביסט איינער
אין פרייען אליין,
דיין טרייסט איז
אין לויטערן גיין.

איך בין אן אפשנין
פון אייגענער שייך,
און וואויל איז
מיין ניט זיין און זיין.

פון דער טרייפע
אינם אלטן וואלד
האט דער האָרן
אַפן טורעם אופגעשאַלט,
אַפן טורעם,
וואס אין ברענענדיקן וואלד.

שטייען אופעט
ריטער פון סאָף-נאַכט,
שוואַרצע ריטער,
וואס אף שאַלן האבן שוין געוואַרט,
און געריסן
שוואַרצע פאַנען פון דער נאַכט.

אַנגענומען
פלאַמען פולע הענט,
פולע הויפנס
וואלד, וואס ברענט,
האבן ריטער
מיט די שוואַרצע פאַנען אין די הענט.

זיבן מאָל
ארומגעריסן עק וועלט.

שוואַרצע פּאַנען
אף די ווייטע הויכן אופגעשטעלט —
שוואַרצע פּאַנען —
אומעטום, אף הויכן פון דער וועלט.

קאַלטער טרויער
אין פאַרטאַגעדיקן לאַנד.
יונגע ריטער
רייטן אָפּ אין גרויסן בראַנד,
און פאַרטראָגן
רויטע פלאַמען פון דעם טרויעריקן לאַנד.

צעעפן איך מיין אויג
אף גרויער וואַנט,
און לייען שלעפּעריק און פּויל
דעם סאָף פון נאַכט,
וואָס האט אין וועלטן זיך פאַרטראַכט,
און דריקט זיך דאָ
אף גרויער וואַנט.

מיט קאַפּ אין קאָלדערע איינגעדעקט
פאַרנעמט מיין אויער פון דער ווייט
דאס סקריפען פון א וועלט,
וואס דרייט זיך אום
פון זייט אף זייט,
און טוט אַן עפן אוף אַן אויג,
און כאַפּט א קוק,
ווי הימל העלט,
און רודערט זיך דערנאָך
די גאַנצע צייט,
ביז גרויסן טאָג.

איך לייען און הער מיך איין...

א נאַכט דערגייט,
פאַרכלינעט זיך אין לויטערער ווייט—

א יונגער מאָרגן
הילכט אין וועלט אריין,
און רייט ...

איך קוק מיר הינטערווייל
אף גרויער וואַנט,
און לייען שלעפּעריק און פויל
דעם סאָף פון נאַכט,
וואס האט אין וועלטן זיך פאַרטראַכט ...

לויטערע פאָנען

ליד פון ארבעט *

מיר זינגען די ליד פון שווערער ארבעט,
מיר זייען דאָס פעלד און שניידן דאָס ברויט.
מיר ווילן עסן, מיר ווילן ניט שטארבן,
זינגען מיר לידער פון ביטערער נויט.

מיר שניידן דאָס ברויט און דרעשן די זאָנגען,
אין זון און אין רעגן, אין שווייס און אין ווינט.
ברידער, די זון איז אין פעלד שוין פאָרגאַנגען,
וואָס וועט היינט עסן מיין ווייב און מיין קינד.

מיר זינגען די ליד פון שווערער ארבעט
אין גרינעם פעלד, אין בלוטיקן שווייס.
מיר ווילן עסן, מיר ווילן ניט שטארבן,
פאַרוואָס האט דער האַר פאַרברענט אונזער הויז?

* די ליד און די צווייטע זינגען פון „אומשטאַנד“ — לידער פון אונטערדריקטע קאַלאָ-
ניאַלע פעלקער.

די ליד פון דער מאמע

פעלדער באָדן זיך אין זון
און אין קלאַרע טויען.
אונזער לאַנד איז ניט פאַר אונז.
אַלע טאָג אין טרויער.

פאַר די האַרן פון דער פּרעמד
בויגן מיר דעם רוקן.
אונזער דאָרף האט מען פאַרברענט,
אונזער פעלד איז טרוקן.

אויסגעטויקנט און מיין ברוסט,
קינד מיינס, ווער אנשלאָפן,
אונזער שטוב אַ בערגל מיסט,
דיין טאַטע איז אנשלאָפן.

זויג, מיין קינד, דיין מאמעס צאַר
און דיין טאַטנס סינע.
זאָלסט ניט מויכל זיין דעם האַר,
אַז די צייט וועט קומען.

אז דער רעגן האָט געשווענקט אַ גאַנצע נאַכט,
 שטייען מאָווערן און ווענט מיט נאַקעט לייב אין פרישער קעלט.
 אז אין שטאָט איז שטיל,
 און טויערן פאַרשפאַרט,
 ווייסט מען ניט, אָף וואָס זיינען אין גאַסן מאָווערן צעשטעלט.

טראַכט איך: ווען מ'נעמט זיך שיטן פון אירפען,*
 פלוצלינג ווערט אן אינגעלויף אין גאַס:
 — מען שיסט, מען שיסט!

און אַ פרייד אַזא אָף דעכער און אָף ווענט,
 אַ דערשרעק, אַ פרייד —
 מען ווייסט שוין, וואָס מ'האַט פריער ניט געוואוסט.
 און אַ מאַמע מיינע לויפט ערגעץ נאָך ברויט,
 אַלטע טאַטעס — בעטלער — וויינען אָף אַ האַרטן טראַטואַר.
 וועמען גייט דאָס אָן?
 אז פון אירפען אַ פרייד.
 זאָלן שטילע מאַמעס טראַגן אונזער צאָר.

גאַסן זיינען עלנט-נאַקעט און פאַרלאָזט,
 און פאַרטאָג איז אין די גאַסן קאַלטע שיין און פרישע רוי.
 טראַכט איך, — ווען מע גיט אַזוי דעם ערשטן שאַס...

 שטיל אין שטאָט, —
 מיט וואַרעם ווייב פאַרשלאָפּט מען אַלע אינדערפרי.

* אירפען — א טיכל הינטער קיעוו. וואו די רויטע האָבן זיך געהאַלטן די גאַנצע צייט,
 וואָס די דעניקינצעס האָבן פאַרנומען קיעוו.

בראנעוויק „געוויטער“

פארטאָג האט געפויקט מיט האַרמאַטן,
געפויקט פון די בערג, און פון טייך, און פון בריק.
און די שטאָט — אין פארטאָג און אין ווארטן,
און פון שטאָט צו די בערג האבן יונגע דעם יונגסטן געשיקט.

פארטאָג איז דער טוינע געלאָפן,
און זאלפן צעשאַטן אָף בלעך און אָף שטיין, און אָף ווענט.
אין שטאָט זיינען יונגע שוין אַלע באַוואָפנט, —
פון יונגע דער יונגסטער זאָל לויפן צום טייך און צום בריק, און
זאָל זען.

אָף די בערג האָט אַ פאָן זיך צעלייטערט.
א פליישענע פאָן איז פארטאָג אָף די בערג, און איז רויט.
— דאָרט רייטן שוין אונזערע רייטער;
זאָלסט זאָגן: די יונגע אין פאַרשטעט שוין אַלע באַוואָפנט און גרייט.

פון יונגע דער יונגסטער — אין גאַסן.
אָף שטיינערנע ברוקן — צעשאַטענער מעש און פאַרדאַרבענער בליי.
טאָג איז נאָך יונג אָפן וואַסער,
אַ נאַקעטער טאָג אָפן טייך איז אין שוין און מיט גאַלדענעם לייב.

דערווייל זיינען יונגע פון פאַרשטעט
אַרויס אין די גאַסן מיט ביקס און מיט דאָרשט, און מיט פרייד.

באוואָפנט, און מונטער, און דאָרשטיק
דעם טויגע פון שטאָט מיט פארטאָג און מיט זון, און מיט זאלפן באַלייט.

שרויפן האַרמאַטן די הויכן,
און פויקן אין בלעכן פון דעכער, און פייפן אַוועק צום וואָקזאַל.
פאַרשטעט און שטאָט איז אין רויכן,
און מיר זייגען יונג און באוואָפנט מיט זינגען, מיט זון און מיט זאַלפּ.

און יונגע צעהענגען די פאָנען,
און גאט — ווי אין רויטע יאַנטויווים — צעברענט זיך באַ טויערן רויט.
פאַר אונזערער שטאָט — אַ מאַטאַנע,
אַ שטאָט א פאַרפוצטע אין פרי-יאָר, אין פאָנען, אין זון און אין פרייד.

אין גאסן צעברענען זיך זונען,
און טאָג איז געפאלן אַף שטאָט און אַף בערג, ווי געפאַלענער שניי.
איז דער שאַליעך דער יונגסטער געקומען,
דערציילן כידושים פון טאָג און פון טייך, און פון רויטער אַרמיי.

— קיין רייטער האב איך נישט באַגעגנט,
אַפן ברוק — אַ געפאנצערטער אַוואָ, אַף פאנצער — אַ בלוטיקע שריפט,
אן אופשריפט פון אַוואָ צו וועגן:

„ געוויטער! —

מיט קריג אַף פאַלאַצן — אַף געצעלטן מיט פריד!“

מיט אופשריפטן — אַוואָמאָבילן!
און אונזערע קומען צו אונז פון די דערפער, פון שטעט און פון לאַנד,

אין שטאָט און אָף בערג איז שוין פּרילינג —
צעפּוקעטע גרינס און צעגאַסענער פעלד אין געלייטערטן קאַנט.

איך בין דער יונגסטער פּון יונגע —
און טאָג אָף די בערג איז א זיידענע פּאַן, און איז רויט און צעגליט.
כיוועל אופגיין אָף פּאַנען צעזינגען:

„ געוויטער !

מיט קריג אָף פּאַלאַצן — אָף געצעלטן מיט פּריד“.

1925

היינט זיינען שוואַרץ די פּאָנען
אין אונזער טרויעריקן לאַנד.

מאָרגן וועלן זין און טעכטער
טרויעריקן טאָג פאַרברענען.
מאָרגן וועלן אופגיין אלע מיינע ברידער
פון אינזלען און פון לענדער
אין שטאָט, וואס הייליקער פון אלע שטעט —
אין שטאָט פון רויטן לענין.

ערגעץ

אין אָנגעצונדענעם זאַל
שטייט דער אָרן.
און קליינע קינדער האפן מיר געפירט,
און אלע מיינע ברידער זיינען אינם זאַל געגאַנגען,
און געשוויגן שוואַרצן טרויער אין רויטן צאָרן.

מאָרגן וועלן מיר טרויעריקן טאָג פאַרברענען.
און היינט —

זיינען אונזערע פּאָנען רויטער,
און הייליקער איז אונזער צאָרן.

אין גאס איז אַ יאַנטעוו, אַ זון און אַ שפּיל.
אין זון און אין סימכע — די גאַס איז היינט דור.

מיט מעש און מיט פּויק, און אין פּירען א ריי,
מיט זעלנערשע טריט און — זיי גרייט, שטענדיק גרייט!

אז מ'קוקט פון דער הויך, פון אַ זיבעטן שטאַק,
און מען ציילט און מען ציילט, קען מען ציילן אַ טאַג.

אין ווייטע מאַטראַסקעס און האַלזטיכלעך — רויט,
א מאכנע אין רויט און אין ווייט און איז גרייט.

און אט איז א צווייטע — אין רויט און אין גריין,
און גריין איז, ווי גראַז אינדערפרי אין א ווינט.

מיט קרעפטיקע ליטקעס, ביז גאַרטל אין גאַלד,
מיט נאקעטע לייבער — דאָס גייט קאַמסאַמאַל.

און וועלאַסיפעדיסטן — גומיק און גרינג,
אין זילבערנעם שווינדל צעפינקלען די זון.

אַ רויטע ארמייאישע טייל מיט געווער,
און רייטער מיט פיקעס, קאזאקן אף פּערד.

און מיידלעך א מאכנע, מיט ליד און מיט פאָן,
אין לופטיקע טרוסן, און קעפלעך ווי מאָן.

און נאַכאמאָל קינדער — מע גייט און מע גייט,
אין פריידיקע פאַרבן, אין שטענדיק זיין גרייט.

פון זיבעטן שטאָק איז א פרייד, אז מען קוקט,
ווי גאס אין געמאָסטענעם טאַקט איז צעוויגט.

ווייל ס'איז קינדער און שפיל, און א טאָג מיט א זון,
און גאס איז צעוויגט, ווי א פעלד אין א ווינט.

1925

אין מאסקווע

דער ערשטער ארבעטער-דעלעגאציע

דא איז ניט צוגאסט, אין גלעזערנעם וואַקזאַל, אין בריאַזג פון גלאָז און שטאַל — דא אָטעם איך מיט יעדער שמאַלער גאַס, דאָ אָטעם איך מיט גרינעם לאַנד, מיט גרינע פעלדער גאַלד.

ווייל דאָ איז אינדערהיים מיין גרינע פרייד. און וואו איך בין, און וואו בולוואַרן פלאַטערן — איז גרין. און היינט — איז אומעטום, און וואו ס'איז גרין — איז רויט, ווייל היינט איז דא אין מאַסקווע סטאַקהאָלם און בערלין.

ווייל אומעטום און דאָ איז היינט מיין היים, און איך בין דאָ מיט אלעמען, און קיינעם ניט צולאָסט. ס'איז גרינג אין גרינעם רינג מיר גיין און גיין, ווייל איך בין שוין אין מאַסקווע, און דא — איז ניט צוגאסט.

1925. מאַסקווע

„רויטע“ און „בלאָווע“

ט'איז נאָך בלאָוו אין דרויסן.
שטיל און בלאָוו און קאלט.
מיר זיינען אין פעלד אַרויס,
דער סוינע איז אין וואַלד.

מיר זיינען אין פעלד אַרויס
באשיצן די שטאַט.
שטייט אינמיטן פעלד א מיל
אף קיינעמס ניט באַראַט.

„רויטע“ און „בלאָווע“
פירן היינט א שפּיל.
רייטעריעס יאָגן
פאַרנעמען די מיל.

יאָגן רייטעריעס,
רויכערט זיך דער וועג.
מיר רייצן אן די קוילנוואַרפערס,
און טרייבן זיי אוועק.

זעצן מיר זיך רייטנדיק,
און לאָזן זיך גאַלאַפּ.

צוגעפויגן צו די פערד,
אין גריווע מיטן קאָפּ.

מיר שײסן און שרייען:
— געשאַסענע, פאלט!
לויפן זיי, און פאַלן ניט,
און אנטלויפן אין וואַלד!

שטייט די זון אינמיטן טאָג,
און אין וואַלד איז קיל.
רינגלען מיר דעם וואַלד ארום...
שווערער ווערט די שפיל.

הילכט אין וואַלד א ווידערקאַל,
קנאַלט א שייטעריי.
וויבער אָף די דאַטשעס
לויפן צום טראַמוואַי.

שלאָגט די זון פֿון מיטן טאָג,
טרעפט אין לינקן פלאַנג.
שלאָגט אין פלאַנג און פלאַמט אין פראַנט
ביון זון - פארגאַנג.

רינגלען מיר דעם וואַלד ארום,
און פאַנגען דעם פיינט.
רייטן מיר צוריק אין שטאַט,
די זון איז שוין פאַרגאַנג.

„רויטע“ און „בלאָווע“ —
אלע זיינען מיד.
רייטן מיר צופרידענע,
און פייפן אינזער ליד:

— מיר רויטע רייטעריעס —
דערווילע איז נאָך שטיל.
— מיר רויטע קאוואַליעריע —
אוי, וועט זיין א שפיל!

1928

דעם אַנדענק סוף כ' ראַבינאָוויטש

אין קאַלטע לויטערע פאַרנאַכטן רויכערט זיך דער טאַָל,
דער וואָלד איז ווייט און שוואַרץ, און לעשט זיך שטיל אין בלאָוון רויך.
אין אָונטיקער ווייט, — אין ציטעריקע פייערן די שטאַט,
און אָנגעגליטע זיילן שקיע פאַרגייען קאַלט און בלייך.

מיר זיינען דאָ אמאָל געווען פאַרנאַכט צווישן וואָלד און שטאַט,
און האָבן שוין געוואוסט — די שטאַט וועט אָפּברענען און ווערן בלינד.
די נאַכט איז דאָ אַ נאַקעטע אין פעלד, אַ דאַרשטיקע ביז טאַָג,
מיר האָבן שוין געווארט, די שטאַט זאָל אומקומען פאַרטאַָג אין ווינט.

דערנאָך האָט דאָ געברענגט דער וואָלד, די שטאַט, דאָס גאַנצע לאַנד.
און דו ביסט דאָ געווען, און דאָ אין פעלד ערגעץ איז דיין געביין.
אין בלאָוון פעלד, אין שוואַרצן וואלד, צי באַם ברעג אַ בערגל זאמד,
דאָ ברענען רויטע ליכט אף אלע הויכע סאַסנעס פאַרן זון - פארגיין.

א רעגן איז אין פעלד געפאלן — זומערדיקער וויין.
פאַרנאַכטן לויטערע אין גרינעם פעלד — און דו ביסט שוין נישטאָ.
באנאַכט צעפינקלט זיך אין פייערן די שטאַט, אין גרינער שיין,
מען מאָווערט מאָווערן אין אונזער שטאַט, און דו ביסט שוין נישטאָ.

די נאַכט קומט אָן א נאַקעטע און פאלט א דאַרשטיקע אין פעלד,
אין ווינטיקן פאַרטאַָג גייט אוף א בלאָווער רויך פון טאַָל.
דו ביסט ערגעץ דאָ אין פאַרנאַכטיקער און אין פאַרטאַָגעדיקער קעלט ...
אין קאַלטער לויטעריקייט גייט אוף א זומערדיקער טאַָג.

אין שניט פון לאנד

1925

וואָלגע — קאווקאז

* * *

מע שניידט — ס'איז גאָלד,
אין גארבן גאָלד! —
בערעזעס זיינען ווייסע מיידלעך
אינדערפרי אין פעלד.

פון גאָלד אין גרין,
פון באַרג אין טאָל —
יונגע מיידלעך פאָרן רייטנדיק
אָף זומערדיקע פערד.

מיין גרינע היים —
אין גאָלדן לאַנד;
מיין מיידל איז מיט אלע מיידלעך
פייכט און גרין פאַרקעמט.

מיין גאָלדן לייב —
אין שניט פון לאַנד, —
ווייל אלע זומער איז מיר זאָ,
ווי ערשט געקומען פונדערפּרעמד.

רויטע ברעגן, גרינע טאָנען, קלויסטערס — ווייס און בלויע, —
וואָלגע, — ברייטער טייך!
צו דער זון פון וואסער שפּריצן זילבערנע מאטבייעס —
וואָלגע, — זומערדיקער טייך.

ניט קיין שטיין און ניט קיין שטאַל, —
פון האָלץ דעבארקאדערן.
האָלץ און שטרוי און סטירטעס גאָלד, —
און וואָלגע שפּריצט מיט שטערן.

כ'האב דאָ ברידער, בלאַנדע יונגען, טרעגער אָף די ברעגן —
וואָלגע, — ווילדע פרייד!
ווייסע שיפן פירן אויצרעס שווייס און ערד מיט רעגן —
וואָלגע, — טרויעריקע פרייד.

* * *

זיצט א מיידל בא דער וואָלגע
אלע נאכט און ביז פארטאָג.
— מאמע וואָלגע, שוין פרימאָרגן,
מיין געליבטער איז נישטאָ.

פון די סטעפעס מיין געטרייער
איז אוועק מיט וויסן שוף.
אף די ברעגן ברענט מיין פייער,
רויטע ברעגן, שוואַרצע טוף.

כ'וועל זיך וואַרפן לאָזן שווימען,
קלאָרע זאמדן שלאָגן שוים.
מאמע וואָלגע, — אלע זומער
איז מיין וואַרטן ווייסער שוים.

וועסט מיך וויגן און פארוויגן,
ווילדע מאמע, וואָלגע - טייד.
מיינע ברוסטן — ווייסע פליגל,
מיטן ווינט פארוואַגלטע.

קאזבעק

Казбек,...

Твой монастырь за облаками

.....
Парит, чуть видный над горами.

פאַראַן אַן אַלטער טעמפל דאָרט
אַף איינער פון די הייכן פון קאזבעק.
כ׳האַב געשטיגן הויל און נאַקעט
און געזינגען אַף די בערג.

טויזנט יאָר און אַלטער טעמפל
שווימען ערגעץ אין די וואָלקנס, אינדערהיין.
שווער און מיד מיט מידע ברידער
צו די שנייען, צו די ווייסע פעלדער פון קאזבעק
דער גרייכט.

ווילדער בראַך און אַלטער כורבן,
אין די טאָלן — שוואַרצע שרעק.
אין ווייסער שיין, אין בלויע זונען —
מיר — און ליכטיקער קאזבעק.

אַלטער קלויסטער איז אַ כורווע, —
כורווע - שטיינער אַף אַ גרינעם באַרג.
און די קיניגן טאַמאַרע איז נאָך אלץ באַם טערעק
אין אַ טורעם ערגעץ דאָ פאַרשפאַרט.

כורווע - שטיינער, אַלטע טורעמס,
טויזנט לידער — אין די בערג.
רויטע שיין און בלויע זונען
זינגען היינט מיט מיר צום זילבערנעם קאזבעק.

אַראַגווע

פון שיקערן טאַל,
פון וועלדער אָף בערג—
מיין ליד איז פון דאַרעם, פון טאַליקע נעכט.

מיין בלוטיקע שטאַט,
מיין שטאַט אָפן דניעפּ!
אַראַגווע איז שטראָמיק אָף שטיינערנע טרעפּ.

אַראַגווע איז גרין—
צעקרישעטער גלאָז.
מיין קאַפּ איז אין שוים, צי אין זילבערנעם פּראָסט?

שוין שפעט אין די בערג—
אין זילבער מיין ליד.—
באַם פריפעט פאַרשוואַרצט מיינע אינגלשע טריט.

מיין לייב איז אין שוים,
און אין קאַלטן פאַרדראָס—
איך באַד זיך אין גרינעם צעקרישעטן גלאָז.

פאַראַן באַ כעווסורן אַ הייליקער וואָלד,
פאַרבאָטן פאַר ווייב, — נאָר פאַר מענער פון שטאַט,
פייערן ברענען אין טאָל, אין מ'צכעט —
טורבינישע פרייד פאַר דער הויפטשטאָט פון לאַנד.

פון טונקעלע טיפן — אַ טייוולשער וועג
דראפעט זיך טעגווייז אָף שטיינערנער וואַנט.
מיין אַוואָטאָ איז ווינט, און דער ווינט יאָגט אונז נאָך,
מיר יאָגן מיט אַוואָטאָ אין הויפטשטאָט פון לאַנד.

קאַזבעק איז אין זילבער, און איבער די בערג,
קאַזבעק איז אין זילבערנער גאַלעס. — און וויסט
עלעקטרישע סרייפעס — גרויטשטאַטישע היים —
אין רויט און אין אוראלט — די הויפטשטאָט טיפליס.

* זעמאָ - אוטשאַלער עלעקטראָ - בוי, הינטער טיפליס.

היינט איז דער יאם אַ צעאַקערטער פעלד,
צעכויליעטע בייטן, צעיושעטע פערד.

צעיושעטע פערד פונם יאם אפן ברעג.
דער ברעג איז אַ דולער, און דול איז מיין וועג.

מע זעט מיך ניט אויס פון די בערג און פון יאם.
און מיין פרייד איז די גרויס, ווי די גרויס פון מיין לאַנד.

ווייל מיין שרעק פון פאַרגליווערטע שטעטלשע מערק,
מיין שרעק איז אין שנייען אַף אייביקע בערג.

און איך, וואָס איך וואַרט אלע נאַכט אַף פאַרטאָג,
בין איך דול, ווי מיין פרייד, אַז דער יאם איז צעיאָגט.

ערדישע טעכטער

די זינגער פון מיזרעך
מיט גאָלדענע גלעקער,
מיט גאָלדענע גלעקער.

זיי וועלן היינט פאָנגען
די ערדישע טעכטער
אַף שטילן געלעגער
מיט קלינגען
פון גאָלדענע גלעקער.

האַרנטעס ווייסע !
טעכטער פון פרישן פרימאָרגן !
איך, נישטיקער קנעכט,
אינם טונקל פון שטילע געלעגערס,
איך בין היינט געפאָנגען
מיט ערדישע טעכטער
פון זינגער,
וואס קלינגען
אין מיזרעך
אין גאָלדענע גלעקער.

פֿאַרנאַכט אפן וואסער

זען פונדערהייך, אַז מיין טייך איז אַ שפיגל
געשליפן —

פֿאַרנאַכט זאָל אין זילבער זיך וויגן.
גאַלדענע גאַרטלען צעוויקלטע,
סטעזשקעלעך זאַמד באַרג-ארוף —
זאָל פֿאַרנאַכט פֿון דער נידער אַף גאַלד אינדערהייך
זיך פֿאַרקוקן ?

איז נאָך אַ מאָל לויטער,
איז נאָך אַ מאָל זומער.
אַמאָל איז אַ יונגער צום באַרג
פֿון ליכטיקן וואַסער געקומען,
און מיידל מיט גאַלדענע האַר
אַפן באַרג שוין געפונען.

פֿאַרנאַכט אַפן וואַסער,
און שוין איז געשליפן.

איז אופגעגאן מיידל
מיט מיידל'שן וואונדער,
איז נאָך אַ מאָל לויטער,
איז נאָך אַ מאָל זומער.

דערצייל איך מיין מיידל,
אַז טאָטערן האָבן אַמאָל זיך פאַרבענקט אין די פעלדער,
געבענקט און געקוקט מיט מיין מיידלס באַנצכטיקע
דאָרשטיקע אויגן.

דערצייל איך,
אַז רייטער, וואָס האָבן צעשראָקן די שטאָט,
האָבן מיידל געפאַנגען
און ערגעץ פאַרטראָגן, —
אַ מיידל מיט גאָלדענע האָר און מיט דאָרשטיקע
טאָטערשע אויגן.

זיין האט מיט קופערנע קאַנען צום וואַסער גענידערט,
און רויט האָט זיך קופער געשמאַלצן,
געקאַפעט אין ליכטיקן זילבער.

איז שטאָלענע שיין אָפן וואַסער,
און נאַכט איז געשליפן.
אַמאָל האָט אַ טאָטער אַ רייטער
א דערשראָקענע מיידל
אין דאָרשטיקע טאָלן גערופן.

1922

אַף שטיינערנע ווענט פון מיין הויף — באַרעליעפן,
מיידלשע ברוסטן און מענערשע קעפּ.
כ'וועל קומען אַהיים, וועל איך קיינעם ניט טרעפן, —
שטיי איך אַף ווייסע געמירמלטע טרעפּ.

פריזן אין שיין, און אין זון אַרנאַמענטן,
מיט נימפעס אין נאַקעטער פרייד — אַ סאַטיר.
איך ווייס ניט אַף וועמען — איך ווארט אַף אַ פּרעמדער,
זאָל פּלוצלינג אַריינגיין און פּרעגן אַף מיר.

קאַפיטעלן אַף זיילן — אין שטיינערנעם פּלאַנטער,
לייבער — געטאַקטע פון ליכטיקן שטיין.
— ס'וועט קיינער ניט קומען, אין גאסן איז יאָנטעוו,
און מיידלעך, וואָס בלאַנזען, פאַרבלאַנדזען אַהיים.

אַרנאַמענטן אין שיין, און אין שאַטן די פענצטער, —
פאַרלאַשענע פענצטער אַף נאַקעטע ווענט,
די, וואָס איך קען, זיינען אלע באַקענטע, —
זאָל קומען אַ פּרעמדע צו מיר פון דער פּרעמד.

אַ לױטערע שורע, אַ שפּאַרעוודיק וואָרט,
אַ שורע. — אַ צווייטע. — און נאָך צוויי — איז פיר.
אין פירען די שורעס, אין כאַלעם די וואָרט.
דו ביסט מיין ליד — און מיין ליד איז צו דיר.

ביסט ערגעץ געגאַנגען מיט דאָרשטיקע טריט,
ביסט ערגעץ אַ פרעמדע באַ עמעצענס טיר.
מיין וואָרט איז אין וואָגל — איך פּלאַנטע אַ ליד.
מיין ליד איז מיין פיין באַ פּאַרלאָזענער טיר.

אין בלוי און אין זילבער פאַרגייט זיך די נאַכט.
מיין ליד איז מיין בלויע, מיין זילבערנע שײן.
אַזוי איז מיין זיין פון פאַרנאַכט ביז פאַרנאַכט.
מיין פרעמדע! דו ביסט מיין לױטערע פיין.

א ליכטיק מיידל,
א ציטעריק קינד.
ס'האט וואָלגע אונז ביידן
באגאָסן מיט ווינט.

אין זילבערנע וואָלקנס—
צעגאָסענער גאָלד.
דאס מיידל פון וואָלגע—
א קינד פון מיין פאָלק.

פאַרשווייגן מיר ביידע,
וואס ביידן איז קלאָר—
איר אָפּשטאַם— דאס מיידל,
און איך— מיינע יאָר.

איך גיי שוין אין זילבער,
און ווייס שוין וואוהין.
און וואָלגע— א ווילדע,
און מיידל— א קינד.

איז ווער טױך דערוועגן,
אונז וואָרפן א שטיין
פאַר א זילבערנער רעגע
אינצווייזן אליין?

שטייט שוין געבוין
בא שטויביקע בייטן
דער היטער פון גארטן...

קום צו מיר מאַרגן
מיט פריען פרימאָרגן
צום גאָלדענעם ביידל
באַ פאַרלאָזענע בייטן,
קום מיט מיר מאַרגן
דעם זומער באַלייטן,

קום מיט מיר מאַרגן
שפינוועבסן שפינען,
און פעדימער דינע
פאַרהענגען אף אויסגיין
פון העלישע היצן;

מיט שפינוועבט פאַרוועבן
אין גרינבלעכן ציטער
א היטערס א ביידל
באַ גאָלדענע בייטן.
קום מיט מיר מאַרגן
דעם זומער באַלייטן.

אף וולאָדימירער בערגל — פאַרוואַרלעזטע קינדער,
א באַרוועסע כאַפּטע אלע גאַנצפרי.
אף וולאָדימירער בערגל — געוויינלעכער ווינטער,
בא פאַרשאַטענע גריבער — קינדערשע טריט.

אלע פרימאָרגן א כאַפּטע גאַנאָוים,
באַנאַכט אף די מיסטן, באַטאָג נאַם „נאַרפיט“.
מיין מיידל, כוועל קומען צו דיר היינט אין אָונט.
מיט מיידלשן לייב וועל איך שטיילן מיין בלוט.

מיין מיידל, מיין ווייב, מיין ליכטיקע מאַמע,
אף וולאָדימירער בערגל — מינע זינדיקע נעכט.
דערווייל איז מיין טרייסט, וואס איך טרייסט זיך מיט גראַמען,
און איך מיין, אז איך ווייס ניט, וואס מיין קינד איז באַשערט.

זי וועט קומען און מיך ניט געפינען.
א, לערער ראבינדראנאט!
ערגעץ טראָגט זי איר שיינ ניט פאַרלאָשן, —
ווער וועט אים פאַרלעשן?
אָ, לערער ראבינדראנאט!

אונזער טפילע אינדערפרי איז בא טייכן:
— וואו איז איר וועג?
ביז טאג וועט זיך לייגן אין טאָלן,
און איר ליד וועט זיין
פון פאַרלאָשענע טעג.

זי וועט קומען פאַרנאַכט צו די טייכן, —
א, לערער ראבינדראנאט!
איר שיינ איז אין פאַל פון די בלעטער,
אין געפאַלענע גאלדענע בלעטער, —
א, לערער ראבינדראנאט!

אין מאַסקווע,
וואו גאַסן ברענען אין וויטרינעס אויס,
איז וואס קאָן זיין,
און וואס איז דאָרט פאַרגרייט
פאַר אָנגעצונדן מיידל,
וואס ערגעץ ווייט אין אוקראינע איז.

אין שטעטלע איז שטיל און בלאָו באַנאַכט,
און מיידלעך ברענען דאָרטן
אין געטרעך זילבערנע.
איז גוט, וואָס איך פאַרמאָג נאָך שטילע טאָועלעך,
מיט א פאַר צענדליק ציכטיק ריינע בלעטלעך
נאָך ניט פאַהשריבענע.

איינס אַ שנייאיק בלעטלע צעפינטל איך
מיט ווערטער פאַשעטע,
געלייטערטע אין טומל פון וואַקזאַלן גלעזערנע.
ווייסער ווינטער אָף די וועגן איז שוין טונקעלער,
און לייב איז מיר, וואָס נאָך אַ ליד מיינע
באוואָרנט איז מיט א פאַרגלויבטער לעזערן.

שיקערע ליד

פעסער מיט וויין און פלעשער מיט פייער,
צייטיקע מיידלעך און פריילעכע זיגד.
ווער איז אונז ליב און וואָס איז אונז טייער? —
טרינקט אויס אַ גלאָז, מיט דער צווייטער פאַרטרינקט.
ווער ווייסט, וואָס וועט זיין?
דאָס לעבן לויפט גיך —
איז נאָך אַ גלאָז וויין,
און כאַפט דאָס דער ריך.

אויב ס'איז ניט גוט, און מ'וויל זיך פארגעסן,
דארף מען אנטלויפן פון שטוב און פון גאס,
זיצן אין שענקל גאנצע מעסלעסן,
קושן א מיידל און צאָפן די פאס.
ווער ווייסט, וואָס וועט זיין?
דאָס לעבן לויפט גיך —
איז נאָך אַ גלאָז וויין,
און כאַפט דאָס דער ריך.

וויי איז צו אונז, ווען מיר מוזן זיין נישטער.
שווער איז דאָס לעבן און ביטער דער טויט.
איז וואָס דארף אונז באַנק טאָן? זאל ברענען ליכטיק!
לאַמיר זיך פרייען מיט שיקערער פרייד!

ווער ווייסט, וואָס וועט זיין?
דאָס לעבן לויפט גיך —
איז נאָך א גלאַז וויין,
און כאַפט דאָס דער ריך.

וועמען ס'איז גוט, דער זאָל האָסן אַף בעסער.
אונז איז דאָס בעסטע אין שענקל באַשערט.
פרייעכע מיידלעך און בייכיקע פעסער,
שיקערע לידער און שיקערע נעכט.
ווער ווייסט, וואָס וועט זיין?
דאָס לעבן לויפט גיך —
איז נאָך א גלאַז וויין
און כאַפט דאָס דער ריך.

וויין פון די פעסער און מיידלעך פלייער
טרינקט מען ביז טאָג, מע טרינקט און מע זינגט;
ווער איז אונז ליב און וואָס איז אונז טייער?
טרינקט אויס א גלאַז, מיט דער צווייטער פארטרינקט.
ווער ווייסט, וואָס וועט זיין?
דאָס לעבן לויפט גיך —
איז נאָך א גלאַז וויין,
און כאַפט דאָס דער ריך.

א בריו

— אדעס —

אַ לאַנזשעראַן, אַ מאָלדאוואַנקע און פּאַנטאַנען.
מיין פענאַטער איז פאַרהויכט,
דער טאָג גייט אויס.
און וויפּל נאָך געבענשטע שטעט
און וויפּל נאָך געבענשטע יאַמען.
כיבין נאָך ערגעץ ניט געווען,
און גיי שוין ניט ארויס.

„דאָר ליפע אָנשרייבן,
איך בענק דאָ אין דער שטאָט אדעס.
„ער האָט מיסטאַם וואָס שרייבן,
„און איך בין דאָ אליין.“

— נו, יאָ —

איך האָב אַסאַך וואָס שרייבן,
און איך ווייס אַסאַך,
נאָר איך פאַרגעס.
דער טאָג גייט אויס.
און באלד
וועט נאָך אַ ווינטער מיינער שטיל פאַרגיין.

עס טוט אַ פּאָך אמאָל
מיט הונגעריקער שרעק

פון אידישן פאָדאָל.
און אמאָל גייט אוף א פרייד
פאר זיך, פאר אלעמען, —
פאר בלויער הויך.
נו, יאָ —
איך האָב וואָס שרייבן,
און ווייס אסאך,
נאָר דו ווייסט אויך.

ס'מאכן זיך שוין טעג
אזוינע ליכטיקע
און לויטערע,
ווי רויטע גלעזער זון.
און הויכע, בלויע פענצטער
גיסן אָן אין אונזער שטוב אזויפיל שיין,
פלוסקעט זיך דיין טעכטערל אין שיין,
און פלוסקעט זיך מיין זון.
און איך אליין פארגעס גאָר,
אז איך דארף נאָך
אין אזויפיל שטעט געבענשטע זיין.

דערנאָך דערמאן איך זיך —
אדעס
און סאנפראנציסקא,
ווארשע
און שאנכאי, —

און הונגעריקע מאמעס,
און שטעטעלעך דערשראָקענע,
און ביר - בידושאנער טרייסט.
און נעם אף זיך די פרייד,
און נעם אף זיך די פיין.

נו, יאָ —
דו ווייסט אלליין,
איז וואָס זאָל איך דיר שרייבן,
אז דו ווייסט.

1928

אינהאלט

7	זון איז היינט אופגעגאן
8	אזוי ווי פארטאָג אָפן יאָם
10	אז איך וואָרט
11	מיין הויף איז פון שטיין
12	סאָסנעס אופגעוויירעטע
13	ווען רויט וועט זיין בלוט
14	אף בולוואָרן ברענען
15	איבער מיין שטאַט

כאָרעווע שטאַט

19	אין קרעפטיקע פאָלוואַרקעס
20	מיט שטאלענע שטאנגען
21	ווען צווייען וועלן שטיין
23	אלע שטערן שוין צעשטאָן
25	מיין כאָרעו - געוואָרענע שטאַט
26	וויי איז, און וויי איז מיר
28	איך בין היינט אין גאָסן אומגעגאָן
30	און איך פארבויג מיין קאָפּ
32	שיינען גאָלדענע מאַצייוועס
33	פארטאג, אז ס'איז בלוי

הילכיקע נעכט

37	היינט בין איך א פיקסל
38	גאָסן
40	ס'וועט געשען
42	אף דער וואַך
43	געכט
45	ליר פון דער מאַכנע
47	גופים
49	פרייר

50	מיין שאָבן
52	טאָג - דערוויילטער
53	פריד
56	שיין

צוגאַסט אינדערפרעמד

59	זיבן בוידן פון די שלי כן
60	כ'האב אמאל געהאט א היים
62	אין די פעלדער גרינע ווינטן
63	אומעטום, אין אלע זייטן מאַרק
64	מהאט מיין זיידן געטריבן
65	היינט פראַוועט דאס שטעטל
66	שטייט א שטעטל א צעשראָקנט
68	מיט פאַרכטיקייט צעשטעלט
70	ווינטער איז די שטאַט א טויבע
72	און איך בין א פֿעמדער אין שטעטל
73	אַראָפּ פונם מאַרק און פון מיסט

בלייכע אופגאנגען

77	אופגעוונגען ווייסע קלויסטערס
78	איך זוך שוין ווידער דורכלויכטן
80	היינט וועל איך אויסקריצן
81	דרייען
83	נאַכט
85	פרעמדער ברודער
86	טאמער איז דיין טרויער
88	טויבע טאָמידן
89	שנייאיקע אָנפליען
90	ס'וואַרעמט זיך בא טליענדיקע היינטן
92	אין אַלע פרימאַרגנט
93	וואויל איז א פלעמל
94	פון דער טרייפּע
96	צעפּן זיך מיין אויג

לויטערע פאנען

101	ליד פון ארבעט
102	ליד פון דער מאַמע
103	אט דער רעגן האט געשווענקט
104	בראָעוויק „געוויטער“

107	21 יאנוואר 1924
108	אין גאס איז א יאָנטעוו
110	אין מאַסקווע
111	„רויטע“ און „בלאָוע“
114	אין קאַלטע לויטערע פאַרנאַכטן

אין שניט פון לאַנד

וואַלגען

117	מע שנירט. ס'איז גאָלד
118	רויטע ברעגן
119	זיצט א מיידל

קאָוקאַז

120	קאָובעק
121	אַראַגווע
122	„זאַגעס“
123	יאם

ערדישע טעכטער

127	די זינגער פון מיוזעך
128	פאַרנאַכט אָפן וואַסער
10	אָף שטיינערנע ווענט פון מיין היף
131	אַ לויטערע שריע, א שפאַרעוויק וואָרט
132	א ליכטיק מיידל
133	שטייט שוין געבויגן
134	אָף וו אַדימירער בערגל
135	זי וועט קומען און מין ניט געפינען
136	אין מאַסקווע, וואו גאַסן
137	שיקערע ליר

א בריוו

141	אַדעס
-----	-------

פרייז 1 רובל 90 קאפ.
Ціна 1 крб. 90 коп. (Р)

Л. РЕЗНИК
БАТЬКІВЩИНА